

HÉTKÖZNAPOK LELKIGYAKORLATA 2025. NAGYBÖJT

BEVEZETÉS

Hogyan kössünk barátságot Istennel? A keresztény lelki élet azon alapul, hogy egyre mélyebben bízunk Istenben. A bizalom segít, hogy meg tudjuk tenni az első ugrást, bele tudjuk vetni magunkat a sötétbe, és tudjunk létünk egyre mélyebb szintjén találkozni Istennel. A bizalom irányítja azt a folyamatot, amelynek során belülről átformálódik egész létünk, s fájdalmunk, sebzettségünk, öntudatlan motivációink átalakulnak azzá a személlyé, akinek Isten szándéka szerint lennünk kell. Mivel a bizalomnak ilyen kitüntetett jelentősége van, akadályt gördít lelki utunk elé, ha Istennel szemben táplált negatív érzéseket hozunk magunkkal

gyerekkorunkból. Ha félünk Istentől, ha mérges apának, gyanakvó rendőrnek vagy kíméletlen bírónak látjuk, bajosan ébred bennünk lelkesedés a lelki út iránt, sőt még csak érdeklődni sem fogunk iránta. Ezeket a hamis istenképeket a korábbi nemzedékektől kapjuk örökül. Isten nem a lelátón ücsörög és figyel, mi történik odalent. Ha jól teljesítünk, megkíméli az életünket, ha nem, jaj nekünk. Az evangélium ennek az ellenkezőjét tanítja: Isten kezdeményezi minden jócselekedetünket, mégpedig bennünk lakó Lelke által – nekünk az a dolgunk, hogy odaadón figyeljünk arra, amit a Lélek sugall és meg is valósítsuk a gyakorlatban. Ha naponta közel engedjük a szívünkhöz Isten üzenetét, egyre érzékenyebbé válik a lelkiismeretünk, nem fogunk megelégedni azzal, hogy vasárnap misére megyünk, évente gyónáshoz, áldozáshoz járulunk, pénzt dobunk a perselybe. Érezni fogjuk, hogy bűn az is, ha basáskodva szeretetlenül beszélünk a társunkkal, megszorítjuk a gyerekeinket és részvétlenül elmegyünk a koldus vagy a rászoruló mellett. Nem az a dolgunk, hogy bebiztosítsuk a jövőnket, túlvilági életünket, hanem hinnünk kell, hogy mindent meg kell tenni Isten és az emberek szeretetéért, s Istenre bízni, hogy ő majd gondoskodik rólunk. Ha felismerjük, hogy gyerekesen viszonyulunk Istenhez, és levetkőzzük ezeket a magatartásformákat, újraértékelhetjük hozzá fűződő kapcsolatunkat és elgondolkozhatunk azon, hogy nem lenne-e ideje barátságot kötni vele. (Thomas Keating)

1. HÉT

1. nap Lk 10,25-37 Az a felebarát, aki közel kerül a sebesülthöz

Akkor odalépett egy törvénytudó és próbára akarta tenni. Mester, mondta, mit tegyek, hogy eljussak az örök életre? Ő megkérdezte: Mit szab meg a törvény? Hogyan olvasod? Az így válaszolt: Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből: felebarátodat pedig, mint önmagadat. Helyesen feleltél,

dicsérte meg, tégy így, és élni fogsz. Ő azonban igazolni akarta magát és tovább kérdezte Jézust: De ki az én felebarátom?

Erre Jézus vette át a szót: Egy ember lement Jeruzsálemből Jerikóba. Rablók kezébe került, azok kifosztották, véresre verték és félholtan otthagyták. Egy pap jött lefelé az úton, észrevette, de továbbment. Később egy levita jött arra, meglátta, de ő is elment mellette. Végül egy samaritánusnak is arra vitt az útja. Mikor megpillantotta, megesett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebeire és bekötözte azokat. Aztán föltette a teherhordó állatára, szállásra vitte és gondját viselte. Másnap reggel elővett két dénárt és a gazdának adta ezekkel a szavakkal: Viseld gondját. Amivel többet költesz rá, megadom neked, amikor visszatérek. – Mit gondolsz, e három közül melyik a felebarátja annak, aki a rablók kezébe került? Aki irgalmasságot cselekedett veled, felelte az. Jézus így szól hozzá: Menj és tégy hasonlóképen.

Elmélkedés.

Sok szövegmagyarázó megjegyzi, hogy a törvénytudó kérdésére: ki az én felebarátom? Jézus egy másik kérdéssel válaszol, amely megfordítja az előzőt: ki volt a felebarátja a banditák kezébe került embernek? Sőt még tovább megy, annyira, hogy az, aki felebarátnak bizonyult, egy Samaritánus, egyfajta eretnek. Jézus kérdése arra kötelez minket, hogy megváltoztassuk a szemléletünket: a felebarát nemcsak ez a másik, szegény, beteg, sebesült, akiről beszélnek nekem, és aki gyakran messze van tőlem, hanem én vagyok, az a mód, ahogy viszonyulok másokhoz.

A kérdés, amit feltesz nekünk ez a híres elbeszélés: kihez kerülök közel? - és erre nincs végleges válasz, a felebarát változhat a koroknak, helyzeteknek, sőt a hangulatnak megfelelően. De a Samaritánus megidézése arra hív minket, hogy ne azt válasszuk, aki nekünk megfelel, hanem azt, akinek igazán szüksége van segítségre, és akit talán nem

választottunk volna magunktól. Ne legyünk meglepve, hogy ez nem mindig könnyű: emlékezzünk rá, hogy Assisi Szent Ferencnek is jó időbe telt, hogy elfogadja azt, hogy az ajtajánál fekvő leprás felebarátja legyen.

Ki az, aki mellettem van, közel van hozzám, nekem kellene, hogy a felebarátja legyek, de nehezemre esik közel menni hozzá? Egyáltalán észreveszem-e a rászorultságot a sokszor durva, agresszív vagy elutasító magatartás mögött?

2. nap Mt 2,1-12 Heródes mi vagyunk

Amikor Jézus a júdeai Betlehemben megszületett, Heródes király napjaiban bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe és érdeklődtek: Hol van a zsidók újszülött királya? Láttuk csillagát napkeleten és eljöttünk, hogy hódoljunk neki. Ennek hallatára Heródes megriadt, és vele egész Jeruzsálem. Összehívta valamennyi főpapot és a nép írástudóit, s tudakozódott tőlük, hol kell a Messiásnak születnie. Azok azt válaszolták: A júdeai Betlehemben, mert így jövendölte a próféta:

Te Betlehem, Júda földje,
Éppen nem vagy a legkisebb Júda fejedelmi városai között,
Mert belőled származik majd a vezér,
Aki népemet, Izraelt kormányozza.

Erre Heródes titkon hívatta a bölcseket és pontosan megtudakolta tőlük a csillag föltünésének idejét. Majd ezekkel a szavakkal küldte őket Betlehembe: Menjete, tudakozódotok gondosan a gyermek felől. Ha megtaláltátok, jelentsétek nekem, hogy én is elmenjek és hódoljak neki. Azok, miután meghallgatták a királyt, elindultak. És lám, a csillag, melyet napkeleten láttak, előttük haladt, amíg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amint megpillantották a csillagot, igen megörültek.

A házba lépve, ott látták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva hódoltak neki. Aztán fölnyitották kincsesládájukat és ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Miután álmukban figyelmeztetést kaptak, hogy vissza ne forduljanak Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Elmélkedés:

Egyesek egy új királyra vágnak, míg mások félnek, hogy egy új királyuk lesz. A hatalommal szemben vannak, akik mindent elveszítenének, és vannak olyanok, akiknek nincs veszítenivalójuk.

Legyünk becsületesek magunkkal szemben! Egy politikai változás esetén mi azok vagyunk-e, akik mindent elveszítenének, vagy azok közé tartozunk, akiknek nincs veszíteni valója? Ha félünk attól, amit elvesztünk, akkor nem a mágusok és a pásztorok oldalán állunk, hanem egy részünk Heródesre hasonlít. Senki sem szeretne Heródesre hasonlítani, mert a katekizmusból megtanultuk, hogy ő a történelem gonosza volt. De ha felismerjük, hogy egy részünk Heródesre hasonlít, ez segíthet nekünk, hogy másképp nézzünk rá. Heródesben félelem van, mert tudja, hogy neki semmi nem hiányzik, míg a népe szenved, és ő nem tesz semmit, hogy ez megváltozzon. Rossz a lelkiismerete. Választás előtt áll: meghajoljon Isten alázata előtt, vagy távolítsa el azt, ami zavaró? Mi tudjuk, mit választott Heródes. De mi még választhatunk. Amikor rossz a lelkiismeretem, elűzöm a lelkemből azt, ami zavar? A rossz lelkiismeret néha egy tövis, amit be kell fogadni, hagyni kell, hogy szenvedjünk tőle, hogy növekedni tudjunk igazságban Isten előtt.

Mi érintett meg a szövegből? Szoktam-e megállni, ha valami zavaró, rossz érzésem támad? Igyekszem-e időt adva megérteni, mi okozza ezt, vagy gyorsan elhessegetem, nem törődök vele?

3. nap Mk 6,34-44 Hány kenyér?

Amikor kiszállt, ott látta a nagy tömeget. Megegett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok. Ezért sok mindenre kezdte őket tanítani. Későre járt már az idő, amikor odaléptek hozzá tanítványai és figyelmeztették: A vidék elhagyatott, az idő is eljárt. Bocsásd el őket, hogy a környékbeli tanyákra és falvakba mehessenek, s enivalót vehessenek maguknak. Ő azonban így válaszolt: Adjatok ti nekik enni. Azok megjegyezték: Talán menjünk és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy el tudjuk látni őket? Erre ő megkérdezte: Hány kenyeretek van? Menjetek, nézzetek csak körül. Körülnéztek és jelentették: Öt és két halunk. Ekkor meghagyta nekik, hogy csoportonként telepítsék le mindnyájukat a zöld gyepre. Le is telepedtek százas és ötvenes csoportokban. Ezután fogta az öt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre és megáldotta azokat. Majd megtörte a kenyereket és tanítványainak adta, hogy osszák ki. A két halat is szétosztotta valamennyiük közt. Mindnyájan ettek és jól is laktak. A kenyérmaradékból és a halakból pedig tizenkét kosarat szedtek tele. A kenyérből ötezer férfi evett.

Elmélkedés:

Hogyan táplálhatnánk egy ilyen nagy tömeget? Valószínűleg mi ugyanezt a kérdést tettük volna fel, mint a tanítványok. Gyakran ez a kérdésünk, amikor látjuk a sok embert, akik éhesek, szomjasak, lakóhelyet keresnek, és szeretnék újra kezdeni az életüket. Hogyan tudnánk megadni nekik azt, amire szükségük van? Jézus félre teszi a hogyan kérdését. Mi van most a kezetekben, mit tudtok adni? Ezt kérdi Jézus. Ne azon töprengjünk, hogyan tudnánk adni, hanem köteleződjünk el, hogy adjuk azt, amink van. Jézus fogja azt, amit adni tudnak és megszorítja, felhasználja a nagylelkűségüket. Öt kenyér és két hal, ez nem nagy dolog! De ez a felkínált, megosztott nagylelkűség megszorodik és jóllakatja a Jézus

körül összegyűlt tömeget. Ez az összegyűlt tömeg nem zárt, hanem nyitott, kész befogadni még újabb barátokat, hogy velük is megosszuk azt, amink van. Mások, akik a világ négy égtájáról jönnek, különböző kultúrákból, különböző tapasztalatokkal. Hatalmas tömeg és mégis miután jóllaktak, tizenkét kosár maradékot szedtek össze. Milyen hatalmas ereje van ennek a folyton megújuló nagylelkűségnek! Ezt ünnepeljük a megosztott kenyér szerénységében, annak a hatalmas nagylelkűségét, aki egybegyűjtött minden embert, hogy Isten felé vezesse, hogy életét adja nekik, semmit sem visszatartva. Számlálatlanul ad, hordozza nagylelkűen azokat, akiket asztalához hív.

Milyen ínségeket tapasztalok? Hol élem meg azt, hogy túl nagy a feladat, és én kevés vagyok hozzá? Kétségbeesem és elmenekülök a feladat elől vagy bízom Istenben, nem törődöm azzal, hogy hogyan, hanem megnézem mi az a kevés, amim van, és amit rendelkezésre bocsáthatok?

4. nap Mk 6,45-52 Kísértet vagy a képzelet szüleménye

Ezután nyomban fölszólította tanítványait, hogy szálljanak bárkába és keljenek át a túlsó partra, Betsaidába, amíg ő hazaküldi a tömeget. Miután elbúcsúzott tőlük, fölment egy hegyre, hogy imádkozzék. Közben beesteledett. A bárka mélyen bennjárt a tavon, ő pedig egyedül maradt a parton. Amikor látta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel – ellenszél volt ugyanis – az éjszaka negyedik őrváltása idején, a vízen járva feléjük indult. El akarta kerülni őket. Amikor meglátták, hogy a vízen jár, azt hitték, hogy kísértet és elkezdtek kiabálni, mert mindnyájan látták őt és megrémültek. Ő azonban mindjárt odafordult hozzájuk: Bátorság! Én vagyok, ne féljete. Aztán beszállt hozzájuk a bárkába, a szél pedig elállt.

Azok egészen magukon kívül voltak a csodálkozástól, mert nem okultak a kenyérszaporításból, s szívük még érzéketlen volt.

Elmélkedés

Jézus felment a hegyre imádkozni. Előtte 5000 embert táplált, és most elmegy egyedül imádkozni. Szemlélem ezt az imádkozó Krisztust. Mutatja nekünk az utat, ahogy összekapcsolja a cselekvést és a szemlélődést. Ima és misszió. Látva, hogy küzdenek az evezéssel, odamegy hozzájuk. Krisztus senkit sem hagy magára. Bízok a tanítványokban, de közben mindegyikre figyelmesen ügyel. A hegy az Istené, a tenger a gonoszé, a leviatáné. Jézus imádkozik, mielőtt megvalósít egy fontos dolgot, vagy éppen a fontos tevékenység után visszahúzódik. Most éppen a kenyérszaporítás után. Ha mégis a tengerre száll, ez azért van, hogy csatlakozzon az övéihez. Jézus a vízen jár. Mit akar bizonyítani? Övéi kísértetnek tartják. Őrizkedjünk attól, hogy úgy gondoljunk Istenre, mint aki elégtelenségünk kisegítője, az, aki kihúz minket bukásainkból. Ő nem a negatívumaink pozitív kiegészítője, mint egy rövid kivetítés, egy emberi találmány. Nem is fantom. Kísértésekkel vannak tele az álmaink, lidércnyomásaink, gyanakvásaink. Ő nem ilyen. Jézus istensége valami módon a szívünkben mutatja meg magát. Megjelenik és megszünteti a félelmet a szívünkben. A félelem megkötöz, leláncol minket, míg Krisztus szabaddá akar tenni minket. Ehhez megjelöli az utat. Bizalom Istenben. Ez mindennek a kulcsa.

Nekem kire kell figyelnem úgy, mint ahogy Jézus az apostolokra és rám figyel? Hol áll meg a figyelmem? Imára szólít, bizalomra hív vagy a felebarát iránti figyelemre, félelmeimtől való megszabadulásra?

5. nap Lk 5,12-16 Ha akard, ha megteheted, tedd meg.

Mikor később egy városban tartózkodott, talált ott egy leprával borított férfit. Mihelyt meglátta Jézust, arca borult előtte és kérlelte: Uram, ha akard, megtisztíthatsz engem. Ő feléje nyújtotta a kezét, megérintette és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg! Erre azonnal elhagyta őt a lepra. Meghagyta neki, hogy senkinek se szóljon. Menj inkább, monda, mutasd meg magadat a papnak és ajánld föl tisztulásodért az áldozatot, amint Mózes rendelte, bizonyságul nekik. Híre mégis egyre jobban elterjedt. A nép nagy tömegben tódult hozzá, hogy hallgassa, és betegségeiből gyógyulást nyerjen. Ő azonban inkább magányos helyekre vonult vissza, hogy imádkozzék.

Elmélkedés:

Egyszerű és tiszteletteljes a leprás imája: Ha akard, ha megteheted, tedd meg! Betegsége miatt érinthetetlen volt ez az ember, lakóhelye a táboron kívül volt. Betegsége és kizártsága teljesen agyonnyomta. Jézust meglátva, arccal a földre esett és úgy kérlelte: Uram, ha akard, megtisztíthatsz engem. Jézus már azzal, hogy ott volt, átlépte a rituális előírás által tiltott teret. Engedi, hogy megérintse őt az érinthetetlen bizalma, mivel az Úr az őt féltőkkel van és azokkal, akik remélnek az ő szeretetében (Zsolt 146,11). Az ember vágya és az Isten vágya összekapcsolódik, mivel az tetszik Istennek, hogy egyetlen gyermeke se vesszen el (Mt18,14). Jézus szava és gesztusa mutatja ezt az akaratot, aki az egész ember méltóságát akarja helyreállítani, minden emberét, akit kizártak. Ott van Isten öröme, mint az apának az asztal körül összegyűlt fiai között, akik olyanok, mint a pálmák (Zsolt 127,3). Így hát nem fáradunk bele kérni Azt, aki ad és nem fárad bele, hogy adjon. Jézus megérintette a leprást. Ő csatlakozik hozzánk nyomorúságunkban, a világ legmegvetettebb nyomorát is beleértve. Nincs

olyan szenvedés, amellyel ne folyamodhatnánk Jézushoz. Jézus megérint, parancsol, majd visszahúzódik imádkozni.

Istennek melyik képe tetszik nekem? Melyik a leginkább az enyém? Hagyom, hogy Jézus cselekedjen bennem, Imára és alázatra hívjon.

6. nap Képmeditáció

Jézus megtisztít egy leprás férfit

7. nap Ismétlés, szabadon választott ima

2.HÉT

1. nap Mt 13,24-30, 36-43 Engedjétek hadd nőjenek együtt az aratásig

Más példabeszédet is mondott nekik: Hasonlít a mennyek országa az olyan emberhez, aki jó magot vetett a földjébe. Amikor mindenki aludt, jött ellensége és konkolyt szórt a búza közé, aztán eltávozott. Szárba szökött a vetés és kalászt hányt, de felütötte fejét a konkoly is. Erre a szolgák elmentek a gazdához és megkérdezték: Uram, ugye jó magot vetettél a szántóföldedbe? Honnan került belé a konkoly? Mire ő azt felelte: Ellenséges ember műve az. A szolgák tovább kérdezték: Akarod, hogy elmenjünk és kigyomláljuk? Nem, válaszolta, hogy a konkolyt gyomlálva ki ne tépjétek vele együtt a búzát is. Hagyjátok, hadd nőjön föl mindkettő az aratásig. Aratáskor majd megmondom az aratóknak: Előbb a konkolyt szedjétek össze és kössétek kévébe, hogy tűzre kerüljön, a búzát pedig gyűjtsétek csűrömbé.

Akkor elbocsátotta a népet és hazatért. Odamentek hozzá tanítványai és kérték: Magyarázd meg nekünk a szántóföldről és a konkolyról szóló példabeszédet. Így magyarázta meg nekik: Aki a jó magot veti, az az Emberfia. A szántóföld, ez a világ. A jó mag, az ország fia, a konkoly pedig, a gonosz fia. Az ellenség, aki ezt veti, az ördög. Az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok. Mint ahogy a konkolyt összeszedik és tűzben elégetik, úgy lesz a világ végén is. Az Emberfia elküldi angyalait. Azok összeszednek országában minden gonosztettet és gonosztevőt, és tüzes kemencébe vetik őket. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz. Akkor az igazak ragyognak majd, mint a nap Atyjuk országában. Akinek füle van, hallja meg.

Elmélkedés:

A konyharuhák és a törülközők együtt vannak egy életen át. Ismeritek a mondást, ne keverjük a konyharuhát és a törülközőt. Az evangélium árnyaltabb ennél. A konyharuhát és a törülközőt, a pelyvát és a jó magot, a gonoszokat és a szenteket össze lehet keverni legalábbis egy időre. A mi tisztaságtól megszállott korunkban, mely átléphetetlen erkölcsi és ideológiai falakat emel jók és gonoszok közé, Jézus két dologra figyelmeztet. Egyedül Isten képes biztosan megállapítani, hogy ki érdemli meg az örök boldogságot. Egyetlen ember sem léphet Isten helyébe, hogy eldöntse egy másik ember örök sorsát, mivel senki sem ismeri úgy a felebarátja szívét, mint ahogy Isten, és egyébként Isten irgalma és igazságossága mondja ki az utolsó szót. Sőt Isten is csak a világ végén fog ítélni. Mivel az ember változik. Hétfőn szent, kedden gazember. Egyik nap tele van jó vágyakkal, másnap gyűlölet és büszkeség emészti. Az ember ingatag, ez a gyengesége. De ez a szerencséje is, mert utolsó leheletéig megérintheti Isten kegyelme. Istennel szemben az ördög tudja, hogy mindig túl későn érkezik. Tudja, hogy a pelyvát csak azután veti el, amikor Isten már elvetette a jó magot. De a sátán győzhet, ha megítélem a felebarátomat, ha Isten helyébe helyezkedem. Ellenben, ha hagyom Istent, hogy Ő legyen az egyedüli bíró, az egyedül irgalmas, akkor a sátán nem tud mit tenni.

Milyen gondolataim, érzéseim vannak mások hibáit látva? Mennyire bírom abban, hogy képesek megváltozni? Felfedezem-e magamban a rosszat, mennyire vagyok türelmes és irgalmas magammal szemben?

2. nap Mt 20,20-28 Megtalálni a helyünket

Akkor odajött Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt és leborult előtte, hogy kérjen valamit. Mit akarsz? – kérdezte. Ő így felelt: Intézd úgy, hogy két

fiam közül egyik jobboldon, másik baloldon üljön országodban. Jézus ezt válaszolta: Nem tudjátok mit kértek. Készek vagytok arra, hogy igyatok abból a kehelyből, amelyből én iszom? Készek vagyunk, felelték. Erre ő így szólt hozzájuk: A kelyhemből ugyan inni fogtok, de hogy jobboldonra vagy baloldonra üljetek, azt nem én döntöm el, mert az azoknak jár, akiknek Atyám készítette. Ennek hallatára a többi tíz megnehezelt a két testvérré. Jézus ezért magához hívta őket és így szólt hozzájuk: Tudjátok, hogy azok, akiket a világ urainak tartanak, zsarnokoskodnak a népeken, a hatalmasok pedig önkényüket éreztetik velük. Köztetek azonban ne így legyen, hanem aki nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok, és aki első akar lenni, legyen a cselédetek. Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és váltságul odaadja életét sokakért.

Elmélkedés

A verseny, hogy elfoglaljuk a legjobb helyet, mindig nyitott. Az apostolok és a kor más zsidó csoportjai is az Isten országának az eljövételét káprázatosnak és azonnalinak képzelték. Jézus ismeri egyesek hihetetlen ambícióit és mások idegességét. Ebben a szakaszban hangsúlyos az, hogy minden emberi hatalomra jellemző, hogy ritkán önzetlen. Jézus türelmes pedagógusként elmagyarázza, mit jelent hatalommal bírni Isten országában. Az a nagyság, amelyre a tanítvány meg van hívva, nem a hatalom keresésében áll. Egyedül az a nagy, aki mások szolgálatában áll Krisztus példája szerint, aki életét adta. A hatalom nem az uralkodásban áll, hanem az Egyháznak és másoknak a szolgálatában. A kockázat az, hogy büszkék vagyunk a szolgálatunkra. A szolga nem nagyobb, mint az ura (Jn 16,13-20). A kórházban egy beteg mondta nekem egyik nap: Miért látogat engem? Miért vesztegeti itt az idejét, nincs tennivalója? Igaza volt, nem tenni kell, hanem lenni. Ők tették elérhetővé magukat és sok dologra tanítottak meg engem. „Az ember a szolgálat és a másoknak nyújtott

önzetlen adakozás által jut el a teljességre. Ebben az esetben, úgy tűnik, hogy mi adjuk oda az életünk, közben valójában mi kapjuk meg.” (Gaudium et Spes 2,23) Szolgálni azt jelenti, hogy elfogadjuk, hogy lehajoljunk a másokhoz, és felismerjük a nagyságát. A szolgálatban és az adakozásban találjuk meg a teljességet. Akkor semmi nem fog hiányozni nekünk.

Felismerem-e magamban és másokban, mikor hatalomra törekszem, mások fölé akarok kerekedni? Mindig mindent jobban tudok, mindig kiigazítok másokat? Hogyan viselem, mikor velem beszélnek így vagy teremtenek olyan helyzetet, amely megalázó számomra?

3. nap Mt 13,44-46 Az Ország fénye

Hasonlít a mennyek országa a szántóföldön elásott kincshez. Egy ember megtalálta, újra elrejtette, aztán örömeiben elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette a szántóföldet.

Elmélkedés

Mi történik a halál után? Soha senki nem jött még vissza, hogy elmondja. Valójában mégis egy valaki, a mi Urunk, Jézus Krisztus. A feltámadás elbeszélésekben Jézus nem beszél sem ítéletről, sem paradicsomról, sem pokolról. Leginkább a találkozásról beszél. Elmagyarázza az Írást, az evangélium hirdetésére küld a Szentlélek erejével. Amikor Jézus beszél az ítéletről a szenvedése előtt, nem törekszik rá, hogy leírja, mi történik a halál után. Inkább egy tanításról van szó, mi az, ami éltet és mi az, ami halált hozó. Más szavakkal, mi az, ami közelebb visz az Isten Országához és mi az, ami eltávolít.

Az Isten Országáa valami értékes dologhoz hasonlít: kincs, ritka gyöngy. Ahhoz, hogy megtaláljuk Isten Országát, először keresni kell, igazán keresni kell. Minden nap és nemcsak akkor, ha problémák vannak. Ugyanakkor Isten fényével kell néznünk. Ez a fény mindent új megvilágításba helyez. A példabeszédben mindent odaadnak, a legértékesebbet is. Ugyanakkor a háló mindent összefog, egész lényünket mindazzal, ami jó, és ami kevésbé jó. Az Ország ott van, ahol mindent odateszünk Isten szeme elé. Az Ország akkor tárul fel, amikor hagyjuk, hogy Isten fénye bevilágítsa életünk minden pillanatát. Uram, íme, itt van az életem. Visszaadom neked, hogy jöjj és Te élj benne velem. Most jött el az Isten Országáa!

Mennyire része az életemnek, mindennapjaimnak Isten? Csak akkor fordulok hozzá, ha problémám van, vagy megosztom vele a hétköznapi örömet, feladatait, nehézségeimet és nem felejttem el este a napomat Isten szeretete elé vinni és hálát tudok adni mindenért, ami hozzá közelebb vitt?

4. nap Lk 9, 57-62 Saját ritmusban járni

Útközben valaki így szólt hozzá: Követlek téged, bárhová mégy. Jézus azonban figyelmeztette: A rókának oduja van, az ég madarainak fészke, de az Emberfiának nincs hová lehajtani a fejét.

Egy másikat föl szólított: Kövess engem. Uram, felelte az, engedd meg, hadd temessem el előbb atyámat. Hagyd a holtakra, hadd temessék halottjaikat, mondta neki, te pedig menj, hirdesd Isten országát.

Egy harmadik azt mondta: Uram, követlek téged, de engedd meg, hogy előbb búcsút vegyek az otthoniaktól. Jézus így válaszolt: Senki, aki kezét az ekeszarvára téve hátratekint, nem alkalmas Isten országára.

Elmélkedés

Útközben. A mai evangélium az út szóval kezdődik. Az út Szent Domonkosnál különösen nagy jelentőségű. Domonkos sétáló bűnbánó volt. Nem kocogó, nem is lelkes, rajongó, aki a saját személyiségfejlődésén dolgozik. Sétáló, hogy a fényt elvigye kicsit messzebbre Jézus ritmusában, amikor Galilea útjain járt: Én vagyok az Igazság, az Élet, az Út! Egy gyalogos, aki időt szán arra, hogy beszéljen azzal, aki úton van mellette, alkalmazkodik az útitársa ritmusához. Ahogyan Jézus tette az emmauszi tanítványokkal való találkozás során. Jézus példája mutatja számunkra az utat. Az ő példája sarkall minket, hogy menjünk tovább az ő ritmusában. Ő az átkelés embere, a húsvéti átkelés a határokon, hogy menjünk azok felé, akik mások, különböznek tőlünk. Átkelés a konkrétól az ég felé az ima által. Ez az az ösvény, amelyen messzebbre, mélyebbre mehetünk. Isten vár minket ott.

Mi szólított meg az evangélium szövegéből? Hogy állok most Krisztus követésével? Nehéz most? Milyen kibúvókat, mentségeket találok, hogy inkább a saját utamat járjam, saját elgondolásaimat kövessem? És mit mond nekem Jézus?

5. nap Mt 15,21-28 A kiskutyák

Onnan tovább indulva Jézus Tírusz és Szidon vidékére vonult vissza. Ott egy kánaáni asszony jött a környékről és így kiáltozott utána: Könyörülj rajtam, Uram, Dávid fia! Leányomat kegyetlenül gyötri az ördög. De ő szóra sem méltatta. Erre odamentek hozzá tanítványai és kérték: Küldd haza, mert kiabál utánunk. Ő így felelt: Küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól. De az odajött és e szavakkal borult le előtte: Uram, segíts rajtam! Ő visszautasította: Nem helyes, ha elveszik a gyerekek

kenyerét s a kutyáknak dobják. Az viszont erősítette: De bizony, Uram! Hiszen a kiskutyák is esznek az uruk asztaláról lehulló morzsákból. Erre Jézus így szólt: Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod. Még abban az órában meggyógyult a leány.

Elmélkedés

Szeretnék az a kiskutya lenni, aki az égből lehulló morzsákkal, a király asztaláról táplálkozik. Mivel a te igéd egy morzsája elég ahhoz, hogy az én hitemet táplálja. A te tekinteted egy morzsája elég, hogy visszanyerjem a bátorságot. Ha csak egy kicsit érzem a jelenléted, az betölti az egész életemet, kitágítja, lehorgonyoz ott, ahol lennem kell, kikötök melletted. Csak egyetlen morzsa. Nem több. Egy vagyok azok közül a kiskutyák közül, akik játszanak, ugrálnak a vendégek körül, hogy itt egy kis csirkecsontot rágjanak, ott egy darab sajtot. Engedelmes állat, talán nem tiszta. Kétségtelenül megvetett, legalábbis Jézus idejében. Mégis hűséges. Azoknak a testvére akarok lenni, akiknek gyakran az az érzése, hogy rosszabbul bánnak velük, mint a kiskutyákkal. Testvére akarok lenni a bűnösöknek, tisztátalanoknak, a kudarcot vallottaknak. Nagyon biztosan tudom, hogy így van. Mert te ott laksz. Mert odamész, hogy találkozz az elveszett báránnyal. Te magad is meglepődsz azon, hogy saját határaidon túl, a báránnyal országán túl a kiskutyákhoz is eljutsz. Az a kiskutya szeretnék lenni, aki egy morzsát kér. Mivel tudom, hogy nem vetsz el egyetlen kérést vagy panaszt sem. Te mindig meghallgatsz minket. Soha nem zavarunk téged. Mivel számodra egy élő kiskutya többet ér, mint egy halott oroszlán. Testvérem, ne remegj! Könyörögj! Isten megadja, amit kérsz, és ami több ennél, egészen neked adja magát. Nem morzsát és maradékot ad, hanem lakomát készít, ahol a kiskutyáknak is díszhelyük lesz, mint a királyoknak. Közvetlenül mellette.

Mi érintett meg a szövegben? Van-e olyan erős hitem, bizalmam Jézusban, hogy mindig meghallgat engem is, másokat is? Akkor is, ha ez nem egyenlő azzal, hogy úgy teljesíti a kérésemet, ahogy én szeretném?

6. nap Képmeditáció Jónást a tengerbe vetik

7. nap Ismétlés, ima életem eseményeivel

3. HÉT

1. nap Mk 2,18-22 Éljenek a házások!

Jézus tanítványai és a farizeusok akkor éppen böjtöltek. Hozzáfordultak és megkérdezték tőle: Miért böjtölnek János meg a farizeusok tanítványai, s miért nem böjtölnek a te tanítványaid? Jézus így felelt: Csak nem böjtölhet a násznép, míg velem a vőlegény? Amíg velük a vőlegény, nem böjtölhetnek. Eljön a nap, amikor elviszik a vőlegényt: akkor majd böjtölnek. Senki sem varr ócska ruhára nyers szövetszövetből foltot, különben az új a réginek az ép részét is eltépi és még nagyobb szakadás támad. Senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, különben a bor kiszakítja a tömlőket, és így a bor is, a tömlő is tönkremegy. Az új bor új tömlőbe való.

Elmélkedés:

Nem biztos, hogy Jézus ugyanazt a példát választaná ma, amikor koptatott farmert vesznek drága pénzért, hogy réginek látszon és a böjt időnként szokássá vált. Szerencsére nem ez a fő kérdés. A menyegző példáját véve Jézus a vőlegénnyel azonosul. Aki szabadon elkötelezi magát, az hűséget és tiszteletet ígér az egész életre. Elfogadja a kapcsolatból születő gyermekeket, mielőtt felhúzná a menyasszony ujjára a gyűrűt. A menyasszony mi vagyunk. Az emberiség teljes egészében, de a mi emberi részünk is, amelyet Jézus szeretetből eljegyez, elköteleződik iránta egy új szövetségben, amelyet semmi, még eltévelyedéseink és ámulásaink sem törnek össze. Termékennyé akarja tenni, hogy Isten gyermekeit adjuk neki. A kérdés tehát az: házasságra lépünk-e? Ha igen, mint tanú? Vagy mi is szövetségre lépünk vele? Jóban és rosszban?

Jönnek napok, amikor elviszik a Vőlegényt? Nem, most már nem, mert Jézus megígérte, hogy velünk lesz minden nap a világ végéig.

Jézus velünk van! Igéjével, szentségeiben, amikor ketten, hárman összejönnek az ő nevében, a testvérben, aki éhes, szomjas, mezítelen, beteg, bebörtönzött. Máshol keressük őt. Legyünk vele. Ne fosszuk meg magunkat az ő jelenlététől, az ő szövetségétől. Boldogok, akiket meghívunk a Bárány lakomájára!

Milyen erős a Jézussal való kapcsolatod? Minden nap érzem a jelenlétét? Meg tudom beszélni vele életem eseményeit? Megosztom vele az érzéseimet? Hűséges vagyok hozzá jóban, rosszban?

2. nap Mk 3,1-6 A szív képe

Ezután ismét betért a zsinagógába. Volt ott egy félkezére béna ember. Figyelték, vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádaskodhassanak ellene. Ő megszólította a béna kezű embert: Állj ide középre. Aztán megkérdezte tőlük: Szabad-e szombaton jót vagy rosszat tenni, életet menteni vagy pusztulni hagyni? Azok hallgattak. Ő szívük keménységén elszomorodva haragosan végignézett rajtuk, aztán így szólt az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! Az kinyújtotta és meggyógyult a keze. Erre a farizeusok kimentek és tanakodni kezdtek a heródespártiakkal, hogyan okozhatnák vesztét.

Elmélkedés:

Jézus gyógyításainak egyetlen célja van: könnyebbséget hozni azoknak, akik szenvednek. Gyertek hozzám, mindnyájan, akik terhek alatt görnyedtek, én felüdítelek titeket. Ezek a gyógyulások jelek is. Megmutatja, hogy Jézus a Messiás, a megígért király. Nézzétek, sánták járnak, süketek hallanak.

De egy elsorvadt kezét meggyógyítani nem ártalmatlan dolog, mert a kéz a szív állapotát mutatja – mondta II. János Pál egy versében. Egy elsorvadt kéz gátol a munkában, a táplálkozásban, mivel abban a korban kézzel nyúltak a tálba. A béna kéz akadályozza az életet, gátolja a kapcsolatot, mert nem tudunk kezét fogni, simogatni, adni és kapni. Röviden, a beteg kéz az elszáradt szívünk szimbóluma. Jézus ezt akarja helyreállítani. A kéz a szív képét mutatja.

Jöjj, Uram, nyisd meg a kezünket, változtasd meg a szívünket!

Milyen az én szívem képe? Érzékeny vagyok mások szenvedésére? Észreveszem, szeretném gyógyítani a fájdalmakat? Tudok kezét fogni, simogatni, adni és kapni? És engedem, hogy Jézus mások által gyógyítsa?

3. nap Mk 3,13-19 Egy új név

Ezután fölment a hegyre és magához hívta, akiket kiválasztott. Azok csatlakoztak hozzá. Tizenkettőt választott ki, hogy vele tartsanak, és hogy igehirdetésre küldje őket. Hatalmat is adott nekik (a betegek gyógyítására és) az ördögűzésre. A következő tizenkettőt választotta ki: Simont, akinek a Péter nevet adta, Jakabot, Zebedeus fiát, és Jánost, Jakab testvérét, akiket Boanergésnek, vagyis a mennydörgés fiainak hívott, továbbá Andrást, Fülöpöt, Bertalant, Mátét, Tamást, Jakabot Alfeus fiát, Tádét, a buzgó Simont és karióti Júdást, aki később elárulta őt.

Elmélkedés:

Jézus arra hívja a tizenkét apostolt, hogy tanítványai legyenek. Azt akarja, hogy vele legyenek, hogy aztán hamarosan Galileába küldje őket, és egy napon majd az egész világra. Jézus az egyiküknek új nevet ad, egy szakmai nevet. Egyedül neki van hatalma a hivatásunk fölött, egyedül ő

változtathatja meg a nevünket, hogy meghívjon a szeretetre: Te Péter vagy, és én erre a kősziklára építem Egyházamat. Azért jöttem, hogy tüzet hozzak a földre és ti, Jakab és János, a mennydörgés fiai lesztek. A győztesnek rejtett mannát adok és egy fehér követ: ezen a követen egy új név lesz, amelyet senki nem ismer, csak az, aki kapja – mondja nekünk Krisztus a Jelenések Könyvében.

És nektek, milyen nevet adott az Úr? Milyen szeretetre hív? Nagyanyám, Georgette – Geo-nak becéztük, tudta, hogy a neve azt jelenti jóssággal teli. Anjezë Gonxhe Bojaxhiu nem tudta, csak később, hogy az ő szerzetesi neve – Teréz anya – együttérzést jelent majd Kalkutta legszegényebbjeivel.

Ma válasszuk a szentséget! Ma fogadjuk az új nevet!

Mire hív engem Isten? Milyen szeretetre? Mi az én személyes hivatásom, amit Isten egyedül nekem szánt? Úgy élek, hogy összhangban vagyok ezzel a hivatással? Milyen név lehet az én fehér követem?

4. nap Jn 2,1-11 Töltsétek meg vízzel a korsókat! Ünnepeljete!

Harmadnapra menyegző volt a galileai Kánában. Jézus anyja is részt vett. Jézus is hivatalos volt tanítványaival együtt a menyegzőre. Mikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: Nincs már boruk. Jézus hozzá fordult: Asszony, a mi gondunk ez? Még nem jött el az én óráim. Anyja akkor figyelmeztette a szolgálkat: Tegyétek, amit mond. Állt ott hat nagy kőkorsó, a zsidóknál szokásos tisztálkodásra. Mindegyik két vagy három mérős volt. Jézus megparancsolta nekik: Töltsétek meg a korsókat vízzel. Színig töltötték. Akkor azt mondta nekik: Most merítsetek, és vigyetek a násznapra. Vittek neki. A násznap megízlelte a borra vált vizet. Nem tudta honnan való, csak a szolgálkat tudták, akik a vizet merítették. A

násznagy hívatta a vőlegényt és szemére vetette: Minden ember először a jó bort adja, és csak miután megittasodtak, akkor az alábbvalót. Te mindeddig tartogattad a jó bort. Ezzel kezdte Jézus csodatetteit a galileai Kánában. Kinyilatkoztatta dicsőségét, tanítványai pedig hittek benne.

Elmélkedés:

A kánai menyegző egy történet, amely az evangélium jó illata. Színes ruhákba öltözött értékes fiúk és lányok között vagyunk. Az elbeszélés üzenete is megrészegít, hogy ez a csoda ma is éltet minket. A szöveg úgy kezdődik, hogy: A harmadik napon – gondolatban máris ott vagyunk, hogy Jézus halála után a harmadik napon hajnalban a tanítványok átélik a feltámadás örömét. Kánában a tanítványok hittek Jézusban. De halála után három nap kellett nekik, hogy eljussanak annak a megértésére, hogy Jézus örökre velük él. Nekünk hány nap kell ahhoz, hogy felismerjük Jézust az életünkben? A tanítványoknak három nap kellett, hogy megértsék, hogy a kereszten életét adva Jézus örökre megpecsételte a házasságot Isten és ember között. És nekünk hány napra lesz szükségünk, hogy megértsük a szövetséget, amit Isten akar megkötni velünk?

Ami Kánában folyik, az már nem az új szövetség bora? Jézus mondja édesanyjának, hogy az órája még nem jött el. A kereszt órájában jön el ez az óra. Az óra, hogy odaadja életét. Az életét a világért. Az óra, hogy újat tegyen. Vége a régi rítusnak, már nem rituális tisztálkodásra szolgálnak majd ezek a kőkorsók. Ezentúl az új szövetség borát tartalmazzák. Készek vagyunk-e arra, hogy engedjük, hogy Jézus valami újat hozzon az életünkbe? Akkor válaszd az életet és ünnepe! Ez a kánai menyegző ünnepe.

Keresem-e Isten jelenlétét az életemben? Mennyire hiszem, hogy a Szentírás szavaiban Isten megszólít engem, hogy jelen van a

szentségekben, az Eucharishtiában, a testvérben, életem eseményeiben, lelkiismeretem indításaiban? Hiszem, hogy ő része akar lenni az életemnek?

5. nap Lk 6,17.20-26 Akik nevetnek, sírni fognak

Azután lement velük és egy sík mezőn megállt. Ott nagy csoport tanítvány sereglett köréje és hatalmas tömeg vette körül Júdeából, Jeruzsálemből.

Akkor tekintetét tanítványaira fordította és így szólt:

Boldogok vagytok ti szegények! Tiétek az Isten országa.

Boldogok, akik most éheztek! Majd kielégítenek.

Boldogok, akik most sírtok! Majd nevetni fogtok.

Boldogok vagytok, ha gyűlölnek az emberek, ha kiközösítenek és szidalmaznak titeket, ha rossz hírbe hoznak az Emberfiáért!

Örüljete azon a napon és ujjongjatok: jutalmatok nagy lesz a mennyben. Atyáik éppen így bántak a prófétákkal.

De jaj, nektek gazdagok! Megkaptátok már vigasztalásokat.

Jaj, nektek, akik jóllaktatok! Éhezni fogtok.

Jaj, nektek, akik most nevettek! Keseregni és sírni fogtok.

Jaj, ha az emberek hízelegnek nektek! Atyáik éppen így tettek a hamis prófétákkal.

Elmélkedés:

Egy barátnőm mondta nekem nemrég: ha az ember egyenes és becsületes, akkor csak szenvedhet, míg, ha nem vagy egyenes, mindig jól jössz ki a végén. Ami ezt mondatta vele, az egy képmutató szakmai közeg, ahol a szép kijelentések mögött sok önzés és a közjó semmibe vétele rejtőzik.

Azok, akiknek az a benyomásuk, hogy mindig nyertesek és soha semmit nem áldoznak a köz javáért, óvatosak, talán ők azok, akik nevetnek most, de sírni fognak, amikor Isten fényénél meglátják majd azt a sok igazságtalanságot, amellyel tele van az életük.

Azok, akik sírnak vagy megindítja őket mások szenvedése, azok közel vannak Istenhez, ők majd megtalálják Istenben a vigasztalást és örömet az utolsó napon, amikor színről színre látják őt.

Még most is hallom a barátnőm szavait: ez mind nagyon szép, csak nem igazságos. Nincs kedvem egy életen át szenvedni emiatt a torz világ miatt, míg mások élnek a maguk nyugodt kis életét. Igaza van: ez nem igazságos. Egyébként sok igazságtalan dolog van: háború, betegség, erőszak, zaklatás, diszkrimináció.

Egyedül Isten az igazságos, és amikor fokozatosan kezdünk hasonlónak válni hozzá, nem tudunk nem szenvedni vele mindattól, ami igazságtalan. Aki nem indul meg azon, ami igazságtalan, az nagyon távol van Istentől. Aki elfogadja, hogy megérintődik, és sír azokkal, akik sírnak, az már tett egy lépést Isten felé.

Mennyire érintenek meg a szűkebb és tágabb környezetemben észlelt igazságtalanságok, mások betegsége, szenvedése, a világban zajló katasztrófák, háborúk miatt szenvedő emberek sorsa? Vagy elég nekem a saját bajom?

6. nap Képmeditáció

Menekült gyerekek

7. nap Ismétlés, elmélkedés életem eseményeivel

4. Hét

1. nap Lk 5,1-11 Ellenállhatatlan vonzódás

Mikor egyszer Genezáret tavának partján állt, odasereglett hozzá a nép, hogy Isten igéjét hallgassa. Láta, hogy a tó szélén két bárka vesztegel. A halászok kiszálltak és hálóikat mosogatták. Beszállt az egyik bárkába, amely Simoné volt, és kérte, hogy lökje el kissé a parttól. Aztán leült és a bárkából tanította a sokaságot.

Mikor befejezte tanítását, így szólt Simonhoz: Evezz a mélyre és vessétek ki fogásra a hálót. Mester, válaszolta, egész éjszaka fáradoztunk, de semmit sem fogtunk. A te szavadra azonban kivetem a hálót. Meg is tették, és akkora tömeg halat fogtak, hogy a háló szakadozni kezdett. Integettek a másik bárkában lévő társaiknak, hogy jöjjenek segítségükre. Azok oda is jöttek s úgy megtöltötték mindkét bárkát, hogy majdnem elmerültek. Ennek láttára Simon Péter Jézus lábához vetette magát és e szavakra fakadt: Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok! A sikeres halfogás miatt ugyanis félelem szállta meg őt és a többi vele levőt, köztük Jakabot és Jánost, Zebedeus fiait is, akik Simon társai voltak. De Jézus bátorította Simont: Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel. Azok szárazra vonták a bárkákat és elhagyva mindenüket, nyomába szegődtek.

Elmélkedés:

Szeretem Péternek ezt a kíváncsi hozzáállását a csodálatos halfogásnál. Térdre veti magát Jézus előtt és azt mondja: Távozz tőlem! Milyen ellentmondásos! Logikusabb lett volna elkerülni Jézust. De ez a viselkedés egy nagy igazságot mond el Péterről: megingathatatlan vonzódását a Mester iránt, bármi legyen is a bűne. Lukács evangéliumában csak Péter és Simon farizeus házában a Jézus lábát megmosó asszony viselik a bűnös címet. Ők kimondják magukról, hogy bűnösök, és mindketten térdre esnek Jézus lábánál.

Péter azonnal megérti, milyen hatalma van fölötte Jézusnak. A találkozás kezdetétől a bizalom erősebb benne: Mester, egész éjszaka fáradtunk, de nem fogtunk semmit, de a te szavadra kivetem a hálót. Ez a bizalom kifizetődik. A hit követi majd.

Ez a remegő félelemmel vegyes bűvölet mondatja Jézussal: Ne félj! Ez lesz az evangéliumok visszatérő mondata. És Péter a legerősebb szorongásban is követni fogja Jézust. Az evangélista így írja le: Péter távolról követte őt. Igaz, távolról, de azt is mondja, lehetetlen, hogy valóban otthagyja őt.

Mi érintett meg a szövegből? Mire hív Jézus? Megteszem a szavára, amit kér, vagy inkább saját tapasztalataim alapján reménytelennek ítélem a helyzetet, és nem teszek semmit? Érzem-e, hogy a hit és a bizalom hiánya is bűn?

2. nap Mk 2,13-17 Kövess engem! Vigyél magaddal!

Később megint kiment a tóhoz. Az egész sokaság utána tódult, ő pedig tanította őket. Amint a vám mellett elhaladt, látta, hogy ott ül Lévi, Alfeus fia. Kövess engem! – szólította meg. Az fölkel és követte.

Mikor később annak házában asztalához ült, Jézussal és tanítványaival együtt sok vámos és bűnös is letelepedett. Sokan követték ugyanis őt. Ekkor a farizeusok közül való írástudók látva, hogy a bűnösökkel és vámosokkal eszik, megkérdezték tanítványait: Miért eszik-iszik Mesteretek vámosokkal és bűnösökkel? Ennek hallatára Jézus azt mondta nekik: Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.

Elmélkedés:

Jézust nagy tömeg veszi körül. Sok vámos és bűnös követi őt. Ebben a felfordulásban egy ember félrehúzódik. Ő is vámos, adót szed a rómaiaknak. Ül mozdulatlanul az asztala mögött. A járókelők, akik nézik őt, egyszerre félnek tőle és megvetik. Be van zárva ebbe a feladatkörbe, amely igaz gazdaggá teszi, de megfosztja méltóságától. Jézus tanítása megérinti a szívét, de vajon meg tud-e válni a vámhivatal nyújtotta védelemtől? Ekkor Jézus észreveszi őt. Mintha a tekintete azt mondaná: számomra te nem vagy azonos a foglalkozásoddal, nem az vagy, amit teszel, hanem az vagy, aki vagy. Lévi, Alfeus fia, ismerem a történetedet, törekvéseidet, szomjúságodat az igazságra. Nos, kövess engem! És Lévi feláll: egy új élet kezdődik, amit úgy ünnepel meg, hogy egy nagy lakomát rendez. Jézus nem habozik egy asztalhoz ülni vele. Mivel a bűnösök akkor fogadják el majd az ő irgalmas szeretetét, ha látják, hogy velük eszik, bensőséges kapcsolatba lép velük.

Mint láttuk ezt az arsi plébánosnál, Jézus minden lehetséges alkalmat megragad, hogy a bűnösök között legyen, hogy Atyjához vonzza őket.

Mi azok leszünk, akik méltatlankodnak és egészségesnek hiszik magukat? Vagy azok vagyunk, akik felismerik, hogy betegek és engedik, hogy meggyógyítsák őket? Isten irgalma olyan, mint egy túláradó folyam, magával sodorja a szíveket az útjában, ahol elhalad – mondja Vianney Szent János.

Mint Lévi, hagyjuk, hogy magával sodorjon minket?

Több ember is van, akikkel nem szeretnék egy asztalhoz ülni? Jézus azért ül a vámosokkal egy asztalhoz, hogy gyógyítsa őket. Képes vagyok-e ilyen nagylelkűen közösséget vállalni olyan emberekkel is, akikkel nehéz?

3. nap Mk 16,15-18 Ez mindent megváltoztat

Azután így szólt hozzájuk: Menjetek az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül, aki nem hisz elkárhozik. A hívőket ezek a jelek fogják kísérni: Az én nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókat vesznek majd a kezükbe, és ha valami halálos mérget isznak, nem árt meg nekik, betegekre teszik a kezüket és azok meggyógyulnak.

Elmélkedés:

A tizenegy apostol látta Jézust meghalni, barátjukat, akivel mindent megosztottak az utolsó három évben. Semmit nem értenek, elveszettnek érzik magukat és azt kérdezik, mi fog történni velük, akik követték őt. Hogyan hihetnének azoknak, akik azt állítják, látták őt életben? Ki tudná visszahozni őt a halálból? És íme, Jézus hirtelen megjelenik előttük és küldi őket, hogy hirdessék az evangéliumot az egész világon.

Amikor a Feltámadott betör az életünkbe, amikor keresztülmegy zárt ajtóinkon és asztalunkhoz akar ülni, akkor hirtelen lehetetlen hallgatni. Az ő jelenléte közöttünk és bennünk küldetéssé válik a világ felé. Amikor megragad minket a bizonyosság, ez átalakítja egész gondolkodásmódunkat és cselekvésmódunkat. Csak a feltámadás valóban bizonyosság számunkra? Megváltoztat valamit az életünkben? Jézus Krisztus szemrehányást tesz nekünk is, mint a tizenegynek, hogy kicsi a hitünk? Először is egy választásról van szó: bezárva maradunk okoskodásunk szűkösségében, vagy hittel belevetjük magunkat a hit kalandjába? Igaz, a képmutatás, a bűn, a betegség, a halál nem fognak eltűnni, továbbra is fenyegetnek minket, de hisszük-e, hogy nincs hatalma fölöttünk? Hiszük-e, hogy Jézus feltámadt, ez mindent megváltoztat: merjük megnyitni a szívünket a szeretet győzelmének?

Fogadjuk az életünkbe a feltámadt Krisztust és engedjük, hogy elbűvöljön, meggyőzzön és küldjön minket.

Tudok-e hinni a feltámadás erejében, a szeretet hatalmában, a világban és a környezetemben tapasztalt gonoszság ellenére? Hiszem-e, hogy nekem is küldetést adott Jézus Krisztus és erőt, hatalmat is ad az evangélium hirdetéséhez?

4. nap Mt 23,8-12 Mester, mert testvér

Ti ne hívassátok magatokat rabbinak, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok, Atyának se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, a mennyei. Tanítónak se hívassátok magatokat, mert egy a ti tanítótok, Krisztus. A legnagyobb közöttetek legyen a szolgátok. Aki fölmagasztalja magát, azt megalázzák, aki pedig megalázza magát, azt fölmagasztalják.

Elmélkedés:

Aquinói Szent Tamás a tanuló éveiben gyakran volt társainak céltáblája. Egyikük egy napon az ujjával az ablakra mutatva felkiáltott: Nézzétek, az égen egy ökor száll. A fiatal Aquinói Tamás azonnal odafordította a fejét, hogy megfigyelje a jelenséget. Ez a naivitás nagy derűtséget váltott ki a társaiból. Tamás azt válaszolta nekik: Inkább szeretném azt hinni, hogy egy ökor tud repülni, mint hogy az egyik testvérem képes hazudni. Nem tudjuk, igaz-e az anekdota. De ez valami nagyon mély dolgot mond el arról, hogyan legyünk mester és testvér.

Aquinói Szent Tamás az egyháztörténelem egyik legnagyobb teológusa. Olyan mester ő, akire hívő generációk hivatkoztak és hivatkoznak ma is. De hogy ilyen kiváló mester legyen, előtte kiváló testvér kellett, hogy

legyen. Egy olyan testvér, aki megbízik a testvéreiben. Megbízni nem azt jelenti, hogy naiv és mindenre áldását adja. Tudjuk, hogy a legrosszabb, legborzalmasabb tettek a bizalom látszata mögött rejtve vannak. De hazugságot vagy manipulációt gyanítani a másik embernél káros méreg, amely megakadályozza, hogy tanítsunk. Amikor visszautasítjuk, hogy megnyíljunk a másiktól kapott tudásnak, akkor erősítjük szívünkben a pajzsot Isten szava előtt. Jézus jól mondja, hogy igazi mesterek legyünk, meg kell találnunk az alázatot, amellyel megbízunk testvéreinkben ... mindenek ellenére.

Tudok-e elfogadni mástól tanácsot, vezetést, vagy mindig én akarom eldönteni, mi a helyes? Tudok-e bízni az emberekben annak ellenére, hogy okoztak már csalódást, és látom a hibáikat? Adok-e lehetőséget a kapcsolat megújulásának?

5. nap 4,1-20 Kapáljunk és öntözzünk!

Más alkalommal is a tó partján tanított. Nagy tömeg gyűlt köréje, ezért bárkába szállt és leült a tavon. A tömeg pedig kint maradt a tó partján. Ekkor példabeszédekben sok mindenre oktatta őket. Halljátok csak! – kezdte tanítását. Kiment a megvető vetni. Amint vetett, némely szem az útfélre esett. Odszálltak az égi madarak és fölcsipegették. Némely mag köves helyre esett, ahol nem volt elég földje. Csakhamar kikelt, mert nem jutott mélyen a földbe. Amikor a nap magasabbra hágott, megperzselődött és gyökér híján elszáradt. Némely pedig tövisek közé hullott. Amint a tövisek felnőttek, elfojtották és nem hozott termést. A többi pedig jó földbe hullott, kikelt, felnőtt és harmincszoros, hatvanszoros, sőt százszoros termést hozott. Akinek füle van, hallja meg, fejezte be szavait.

Amikor egyedül maradt, tanítványai a tizenkettővel együtt megkérdezték, mi a példabeszéd értelme. Így válaszolt nekik: Előttetek föltárom Isten országának titkát, a kívülállóknak azonban minden csak példabeszédekben szól:

Nézzenek, de ne lássanak,
Halljanak, de ne értsenek,
Hogy meg ne térjenek
És bocsánatot ne nyerjenek.

Aztán így folytatta: Nem értitek ezt a példabeszédet? Hogyan fogjátok a többi példabeszédet megérteni? A megvető az igét veti. Az útfélre esők azok, akiknek szívébe hull ugyan az ige, de amint meghallgatták, azonnal ott terem a sátán és kiveszi a szíükből. Hasonlítanak ezekhez a köves talajba hullottak: meghallgatják az igét és örömmel be is fogadják, de az nem ver bennük gyökeret, mert állhatatlanok. Mikor az ige miatt baj és üldözés támad, csakhamar eltántorodnak. Mások meg, amelyek tövisek közé hullanak, azok, akik meghallgatják az igét, de a világi gondok, a csalóka gazdagság és egyéb vágyak szíükbé lopódzva elfojtják az igét, úgy hogy az meddő marad. Végül a jó földbe hullottak azok, akik meghallgatják az igét, befogadják és harmincszoros, hatvanszoros, sőt százszoros termést hoznak.

Elmélkedés:

A magvető példabeszéde a földre figyel, amely befogadja a magot. Jó föld vagyunk vagy köves talaj, amely ellenáll Isten szavának? A mi talajunk a pusztában van, gyomok és konkoly borítják, amelyeket nehéz kitépni? Milyen erőfeszítéseket teszünk, hogy a földünket termővé tegyük, hogy befogadja Isten igéjének magját?

Lássunk munkához, mint azok, akik kapálják és öntözik a kertjüket. A kertész fárad és izzad, hogy szép zöldsége legyen, de elfelejti

erőfeszítéseit és örül, amikor látja a paradicsomot, zöldbabot, padlizsánt, cukkinit, hagymát és a virágokat. Ma Jézus azt akarja, hogy gondozzuk a földünket. Ha nem tartunk ki abban, hogy elvegyük a köveket, amelyek elzárják a szíüket, a hallott szó soha nem kelne ki és nem hozna gyümölcsöt bennünk. A Szentlélek kegyelmének életető vize sem szivároghatna be a kertünkbe, hogy termékenyvé tegye. Ha mindenki a saját kis telkén dolgozik, az egész Egyház egy szép kertté változik, termékeny földdé, amely befogadja az igét, amelyet Isten bőségesen szór. Az evangélium hirdetése azzal kezdődik, hogy ez az ige gyökeret ver mindannyiunk szíüben. Akkor gyümölcsöt hozunk, mint Mária, aki befogadta az angyal szavát és áldott gyümölcsöt hozott, ahogy Erzsébet mondta: áldott a te méhednek gyümölcse! Képzeljük el az Egyházat, mint jól ápolt papi kerteket és olyan szépeket, mint az egykori presbitériumokon, amelyeket mindenki megcsodált, a plébániához tartozók és azok is, akik nem tartoztak oda. A papok felkínálták a paradicsomukat a járókelőknek, mint ahogy az Egyháznak kell kínálnia bőségesen Isten adományait azoknak, akik szomszadjnak az élet szavára. Mi jelenti számomra a jó talajt, hogy befogadjam az igét? Mely személyek? Milyen tevékenységek? Milyen közösség? Milyen imaformák? Mit szeretnék most mondani az Úrnak? Hála a nagylelkűségért? Kérés, hogy javítsa meg a földemet? Közbenjárás a tömegért? Szemlélem a megvetőt, amint bőségesen és nagylelkűen szórja a magokat az útszélre és a gyomok közé is. Hogyan világosítja meg, mélyíti el ez az istenképmet?

Melyik kép, melyik kérdés érintett meg leginkább? Mit mond ez nekem most? Mit kér tőlem Isten? És mi erre az én válaszom?

6. nap Képmeditáció

Kapáljunk és öntözzünk

7. nap Ismétlés, ima életem eseményeivel

5. Hét

1. nap Mk 4,21-25 Mire indít Isten szeretete?

Azután így szólt: Talán azért gyűjtanak világosságot, hogy véka alá vagy ágy alá rejtsek, nem pedig azért, hogy tartóra tegyék? Semmi sincs elrejtve, ha nem azért, hogy nyilvánosságra jusson, semmi sem történik titokban, ha nem azért, hogy kitudódjék. Akinek füle van, hallja meg!

Majd így folytatta: Figyeljete arra, amit hallotok. Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek majd nektek is, sőt ráadást is adnak nektek, akik ezt hallottátok. Akinek ugyanis van, annak még adnak, akinek pedig nincs, attól még azt is elveszik, amije van.

Elmélkedés:

A barátság erősebbé, vidámmá tesz, önbizalmat ad. Szeretjük a barátainkat azért, akik, és nem azért, hogy valami hasznos dolgot nyerjünk tőlük. Segítenek minket élni, boldognak lenni. Mi is megéltük, megéltünk és fogunk még megélni szeretetből fakadó történeteket. Amikor szerelmesek vagyunk, és amikor ez a szeretet kölcsönös, hasonló, de még erősebb: a szeretet szárnyakat ad, bátorságot, boldogságot.

Jézus azt mondja nekünk, hogy a szeretet, amit ő hoz nekünk, az is szebbé teheti az életünket, segíthet túljutni a nehézségeken és a megpróbáltatásokon. A mi hitünknek és Istennel való kapcsolatunknak nem kell titokban maradni a szívünkben, mint egy kincsnek, amit elásunk a kert legmélyében. Jézus ajándékot készít nekünk: az ő kegyelme szebbé, világosabbá teszi az életünket. A kegyelem azért van, hogy megvilágosítsa életünk minden dimenzióját minden pillanatban. Mint egy lámpa, a helyiségben megvilágít mindent, ami ott található.

Megvilágosítani az életünket azt jelenti, hogy úgy döntünk, hogy kicsit jobban szeretünk, kezdve azon, hogy saját magunkat szeretjük azért az egyszerű okért, hogy Isten szeret minket. Ez azt is jelenti, hogy keressük a

jó döntést, engedjük, hogy Isten bölcsessége lakjon bennünk és vezessen. Azt is jelenti, hogy kezdeményezzük, hogy Isten országa nagyobb legyen ott, ahol ő nincs, és megvédjük ott, ahol támadják.

Mennyire élek Isten világosságában? Mennyire engedem, hogy a kegyelem megvilágosítsa életem minden mozzanatát? Mennyire merem felvállalni és képviselni a keresztény értékeket?

2. nap Mk 6,30-34 Átadni vagy pihenni?

Az apostolok visszatértek Jézushoz és elbeszéltek neki mindazt, amit tettek és tanítottak. Erre így szólt: Jöjjetek félre egy magányos helyre és pihenjétek ki egy kicsit magatokat. Olyan sokan jöttek-mentek ugyanis, hogy enni sem maradt idejük. Egy magányos helyre eveztek tehát, hogy egyedül legyenek. De távozóban sokan látták őket és megértve szándékukat, gyalog odasiettek a városokból és megelőzték őket.

Elmélkedés:

Egy fiatal barátom mondta nekem: Kamaszként nekem nem sok mindent adnak át az Egyházban. Azt mondták nekem: Fejleszd ki a személyes hitedet! És hozzátette magyarázatként: Atyám, természetesen kell a személyes hit, de előtte szükségem van a szülők hitére, vagyis a kapott hitre. A meggyőződéses hit csak a hagyományos hit talaján fejlődik ki, vagyis a hagyomány folytatódik. A hagyomány átadást jelent, és nem régi tárgyakkal teli padlást.

Nem előre megtervezett beszédről van szó, mivel mindenki megtalálja a saját forrásait ahhoz, hogy keresztény legyen. De Jézus figyelmeztet minket: az emberek várják a tápláló szavakat. A tanítványoknak, akik elindultak a küldetést teljesíteni, nem volt idejük enni. Megértjük, hogy

egy másik táplálék fontosabb. Hisszük ezt? Elfogadjuk, hogy tekintéllyel beszéljenek? Jézus ezt teszi. Az ő tekintélye semmit sem kényszerít ránk, de irányt ad és táplál. Ezért Jézus egy tanítást ad át, nemcsak azért, hogy kipipálja, elvégezte a feladatát, hanem mert a tömeg olyan volt, mint a pásztor nélküli nyáj, és ez megindította őt. Egy leckét tanít meg a tanítványainak: pihenni akartok, de nem lesz pihenésed, ha nem foglalkoztok először azokkal, akik keresik az élet értelmét és várják az örök életet anélkül, hogy meg tudnák nevezni.

A keresztény élet akkor bontakozik ki, amikor megtanuljuk, hogy pihentető a hit átadása és azt tesszük, amit Krisztus vár tőlünk.

Mit jelent az, hogy pihentető a hit átadása? Hogyan tudnám ezt megvalósítani a jelenlegi munkámban, életkörülményeim között? Mit várnak tőlem az emberek? Kérem-e a Szentlelket, hogy megértssem hogyan és mit kell tennem?

3. nap Mk 6,53-56 Íme a test, amely értetek adatik

Átérve a túlsó partra, Genezáret földjére jutottak, s ott kikötöttek. Mihelyt kiléptek a bárkából, azonnal fölismerték őt az emberek. Bejárták az egész környéket és ágyastul odahordták a betegeket, ahol tudomásuk szerint tartózkodott. Amerre csak járt, a falvakban, a városokban és a tanyákon, kitették a betegeket a terekre és kérték, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék. Aki csak hozzáért, meggyógyult.

Elmélkedés:

Elindul a szóbeszéd és ez izgalmat kelt. Jézus jön. Úgy tűnik, mindjárt érkezik, és ez forrongást okoz. Felkészülünk a lehetetlenre. Az emberek özönlenek, igyekeznek megszerezni a legjobb helyeket, lefoglalják a

helyüket. A terek hamarosan megtelnek, mindenütt emberek lesznek. A betegek az első sorokban telepednek le.

Genezáret egyáltalán nincs messze Kafarnaumtól, csak néhány kilométer, de Jézus nem idevaló. Ismerik-e az arcát? Hallották-e már prédikálni? Nem biztos. Az evangélium Jézus nyilvános működésének egyetlen epizódját sem helyezi Genezáretbe. Azt kell hinnünk, hogy a híre megelőzte őt. Még van egy meglepő dolog. Jézus ebben az epizódban passzív. Semmit nem mond, semmit nem tesz, ha csak nem azt, hogy beleegyezik abba, hogy a betegek köntösének rojtját megérintsék. Ráadásul ez a beleegyezés csak azért jött létre az evangélium szerint, mert az emberek engedélyt kértek tőle, hogy megérintsék a ruháját. Jézus alig irányítja az események menetét. Őt, a Mestert mintha túlhaladná az, ami a személyén keresztül közöl. Kiszolgáltatja magát, odaadja magát a világ üdvösségéért, a világ életéért. Mivel Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy megítélje a világot, hanem, hogy általa megmeneküljön a világ (Jn 3,17).

Amikor előnt a munka, jönnek az emberek, tolonganak, tolakodnak, hangoskodnak és nem udvariasok, sőt csúnya szavak is elhangzanak, tudok-e arra gondolni, hogy ha nincsenek is a tudatában, Istent keresik és gyógyulni akarnak? Próbálok-e engedelmes eszköz lenni az Atya kezében, hogy tegye általam, amit szeretne?

4. nap Mk 7,14-23 Isten bolondsága

Akkor ismét magához hívta a tömeget és azt mondta nekik: Hallgassatok rám mindnyájan és értsétek meg: Nem az szennyezi be az embert, ami kívülről jut a szájába, hanem az szennyezi be az embert, ami az emberből távozik. Akinek füle van, hallja meg. Amikor a tömeg elől bement a házba,

tanítványai megkérdezték tőle a példabeszéd értelmét. Ő így felelt: Ti is oktanok vagytok? Nem értitek, hogy ami kívülről jut a szájba, nem szennyezheti be az embert, mert nem a szívbe jut, hanem a gyomrába és a félreeső helyre kerül? Ezzel tisztának jelentett ki minden ételt. Ami azonban az embertől ered, folytatta, az teszi tisztátalanná az embert. A szívből származik ugyanis minden rossz gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, hamisság, kicsapongás, irigység, káromkodás, kevélység, léhaság. Mindez a gonoszság belülről ered és tisztátalanná teszi az embert.

Elmélkedés:

A rituális gyakorlat nem föltétlenül valósítja meg azt, ami miatt létrejött. Tudjuk nagyon jól, hogy nem elég jó napot kívánni valakinek és akarni, hogy valóban jó napja legyen. Nem elég megkérdezni, hogy vagy és valóban érdeklődni a megkérdezett személy iránt. Erre utal Jézus a farizeusokkal és az apostolokkal folytatott vitája során, akik nem látják a problémát. Egy dolog, amit megteszünk, és másik dolog az, ami belülről motiválja a cselekedetet. Számukra a törvény betartása tesz tisztává. Jézus szerint a törvény betartása nem helyettesíti a szeretetet. A felebaráti szeretet és az igazságosság elsőbbséget élveznek. Ezért gyógyít szombaton, nem fél megérinteni a tisztátalanokat, részegesek, bűnösök és falánk emberek között látjuk.

Jézus irgalmat gyakorol és a felebaráti szeretet az új norma. Arra hívja a tanítványokat, hogy ugyanezt tegyék. A szeretet lehetőségei nem hiányoznak: éhes voltam és ennem adtatok, szomjas voltam, idegen voltam, nem volt ruhám, beteg voltam és börtönben voltam...

Emlékezzetek mindazokra a bolondokra, akik éltek a boldogságokat: Assisi Szent Ferenc, Sziénai Szent Katalin. Bennük találkozunk Isten mindenki felé irányuló esztelen szeretetével.

Ma csatlakozzunk Isten szívéhez, legyünk az ő keze, amely gondoskodik a férfiakról és nőkről, akik mellettünk vannak, rokonainkról, felebarátainkról, még ha ez egy kicsit őrülnék néz is ki.

Töreksem-e rá, hogy a külső cselekedeteim és szavaim mögött őszinte szeretet legyen? Egyáltalán töreksem-e az irgalmas szeretet cselekedeteit gyakorolni a környezetemben vagy közönyös vagyok mások baja iránt?

5. nap Lk 10,1-9 Levelek az úton

Ezután az Úr más hetvenkét tanítványt választott ki és kettesével maga előtt küldte őket azokba a városokba és falvakba, ahová készült. Így szólt hozzájuk: Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás urát, küldjön munkásokat aratásába. Menjetek! Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Ne hordjatok erszényt, se tarisznyát, se sarut. Útközben senkit se köszöntsetek. Ha betértek egy házba, először is azt mondjátok: Békesség e háznak! Ha békesség fia lakik ott, rászáll a ti békességetek, ha nem, visszaszáll rátok. Maradjatok ugyanabban a házban és egyétek-igyátok, amijük van. Megérdemli a munkás a maga bérét. Ne járjatok házról házra. Ha betértek egy városba és ott befogadnak titeket, egyétek, amit elétek tesznek. Gyógyítsátok meg az ottani betegeket és hirdessétek: Közel van hozzátok Isten országa.

Elmélkedés:

A hit ajánlott, de nem kényszer. Ma ez magától értődő, és nehezen tudjuk elképzelni, hogyan lehetne másképp a mi nyugati kultúránkban, ahol az egyén szabadsága a legértékesebb. De nem volt ez mindig így. Erőszakos keresztelések kísérték jó néhány keresztény uralkodó hódítását, köztük a híres Nagy Károlyét.

De Jézus világosan fogalmaz e téren: ha nem akarnak meghallgatni titeket, hagyjátok ott a házat és a port is rázzátok le a sarutokról! Lehet kényszeríteni valakit, hogy változtassa meg a vallását, de nem ez a cél.

Jézus azért jött, hogy arra hívja az embereket, hogy higgyenek benne és úgy fogadják őt, mint a próféták által megígért Messiást személyes, szabad és boldog kapcsolatban.

Ő nem azért jött, hogy imádják őt, mint egy bálványt, sem azért, hogy császár módjára hatalmat gyakoroljon, hanem hogy beszéljen nekünk Istenről, az ő Atyjáról. Meg akarja értetni velünk, hogy kik is vagyunk mi igazán. Isten fiai és leányai, arra vagyunk meghívva, hogy növekedjék bennünk az isteni rész mindannyiunkban. Ezt kéri a tanítványoktól: Gyógyítsátok a betegeket, mondjátok nekik, hogy az Isten országa közel van hozzájuk. Az Ország közel jött hozzánk és közelebb jön minden egyes imában, az Eucharisziában, minden alkalommal, amikor a Szentlélek indít minket a szeretetből fakadó cselekvésre.

Szoktam-e gondolni arra, hogy engem is küld az Úr? Hogyan élem meg a keresztény küldetésemet? Felismerem-e, hogy kikkel együtt kell ezt a küldetést teljesítenem? Tudok-e együtt dolgozni másokkal? Töreksem-e rá? Rendszeres imával és az Eucharisztia vételével készülök-e a küldetés betöltésére?

6. nap Képmeditáció

Jézus küldi a tanítványokat

7. nap Ismélés, ima életem eseményeivel